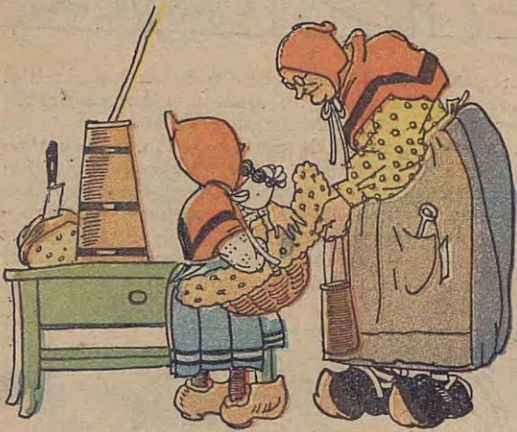

VIROLET

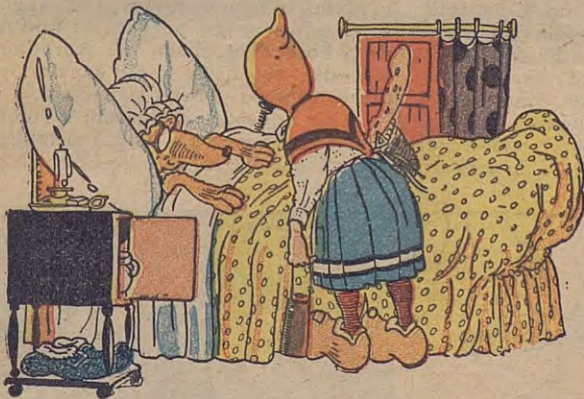
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

El vell conte de la Caputxeta

El senyor Ramon està de visita i com que s'espera, per no captar-se antipaties, conta a la nena de la casa el sabut conte de la caputxeta.

Li explica que Caputxeta vivia en un llogaret de la Bretanya, que cada dissabte la seva mare li entregava una coca daurada guarnida amb pinyons i un pot de llet, encara tèbia, perquè el duqués a la seva àvia. La nena no era pas diligent en els encàrrecs puix una vegada havia

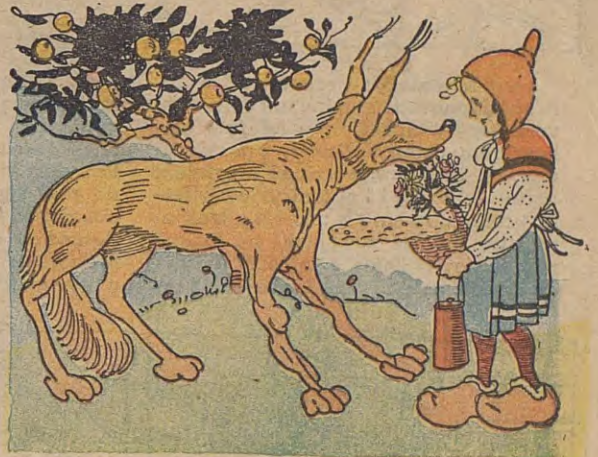
sortit, agafava el camí tort i s'entretenia en agafar flors per entregar-les a la seva àvia.

Mes heus aquí que un jorn, un llop que rondava per allí amb instins no gens bons, li preguntà on anava i com ella li signà el camí de la drecera féu via cap a la casa de l'àvia. Tornà i la confiada vella li digué creient que era la seva néta, la manera d'entrar i una vegada fou dins devorà la pobra vella.

Aleshores es vestí amb la indumentària de l'àvia i esperà a Caputxeta.

— Àvia meva quins ulls més grossos que tens— digué en veure-la tan transformada. Es per veure't millor— contestà ell.

— Quins braços més llargs també!

— Es per agafar-te millor, respongué!

— Quins dents més grossos àvia!

— Es per menjar-te millor— digué unint l'acció a la paraula.

El senyor Ramon restà uns minuts silenciós esperant veure l'efecte produït per la seva narració però la nena que no s'havia pogut apartar la coca daurada de pinyons del pensament contestà

— Bè, sí, es menjà l'àvia i la Caputxeta però no es menjà la coca.

Davant de semblant contestació el senyor Ramon cridà a la seva mamà i li diu.

— Senyora, tinc el sentiment de comunicar-li que la seva filla té mol mals sentiments. Figuri's el que m'ha contestat en contar-li al conte de la Caputxeta.

Però home de Déu! contestà rient la bona senyora en saber-ho— a qui se li acut contar un conte on hi entren coques i llet a una nena que precisament fa dos dies està a dieta i l'hem purgada per una indigestió de coques de pinyons!

Tom i Joan

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

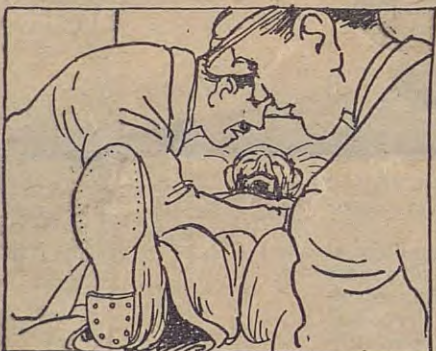
Dibuixos d'en MIRET

— Els tenia jo; però els altres no m'abandonaven ni un instant eren dues veritables sentinelles: a fe! Ens embarcàrem cap a València, i passàrem una nit indecent, entre el moviment agitat del vaixe i el tenir que vigilar-nos constantment els uns als altres; el tallista, que es marejava, no pogué resistir fins al final, i en ésser les tres de la matinada es quedà adormit. Lla-

vors, l'altre company, amb un gest m'indicà que podíem partir-nos les ganàncies. Sortírem amb totes les més fines precaucions i tancàrem el tallista a dins la cabina. Un cop a coberta no e-s diguérem res, però tots dos pensàvem el que passaria: Quan es despertés el tallista, vindria a emprendre'ns... No!, em digué el company, endevinant el meu pensament,

en donar-li la infusió per calmar-li el mareig i he posat uns polvos narcòtics... Arribàrem a València abans de que ell despertés. Quan jo desembolicava el paper per donar un dels brillants al meu company, em trobo amb què sols hi havia un parell de terrons de sucre candil... — Comediant!... — rugí el meu company. — Vinga el brillant o aniràs de cap a mar! — Et

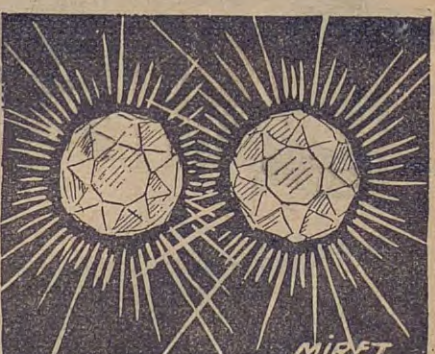

juró que no tinc cap dels brillants.. Això és que el tallista ens ha pres el pèl, fent-se el marejat. — Aviat ho sabrem — respongué — I tornàrem a la cabina. El tallista continuava dormint. Vàrem registrar-lo cuidadosament i no trobàrem res. De sobte vaig adonar-me que que al taló de la sabata

hi tenia els claus nous, i no sé per què se m'ocorregué que podia tenir els brillants dins el taló de la sabata en un vuit fet sota el taló de goma. Naturalment, no vaig dir res, sinó continuar la comèdia. Tinc una idea, vaig exclamar de sobte: Aquest miserable se'ls ha empassat!... — Això serà —

confirmà el meu company, i tot seguit, sortí a buscar un purgant al botiquí de a bord. Tot anava bé: Aprofitant aquesta absència, vaig canviar les meves sabates per les del tallista.

Amb aquestes, arribàrem a València i desembarcàrem estant el tallista encara marejat del mareig i de narcò-

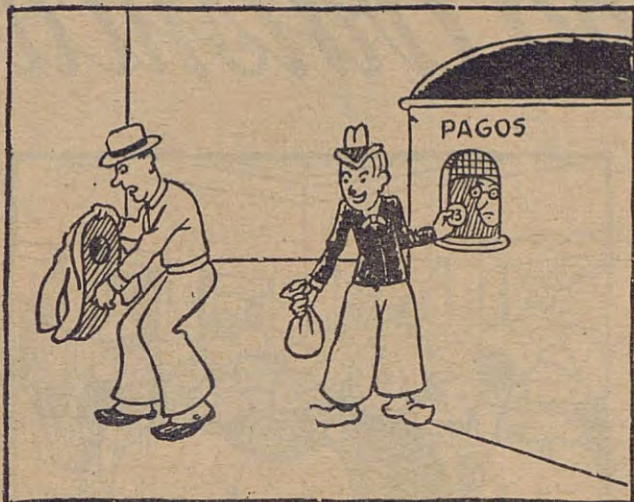
tic, però així com havíem pensat abandonar-lo al vapor, no ho férem així, perquè ara havíem de saber el resultat del purgant. Un cop a la fonda, el meu company no posà inconvenient en què jo sortís i el deixés, amb una excusa, amb el tallista, perquè ell estava convençut que recuperaria els

dos brillants i podria fugir abans de que jo tornés. Jo, tranquilament, me'n vaig vaig anar caminant damunt de brillant!... Vaig prendre passatge cap a Mallorca (per despistar) i ja en ruta, vaig saborejar els brillants a p'aer. Realment, eren rutilants com estrelles. Vaig tornar-los a desar perquè,

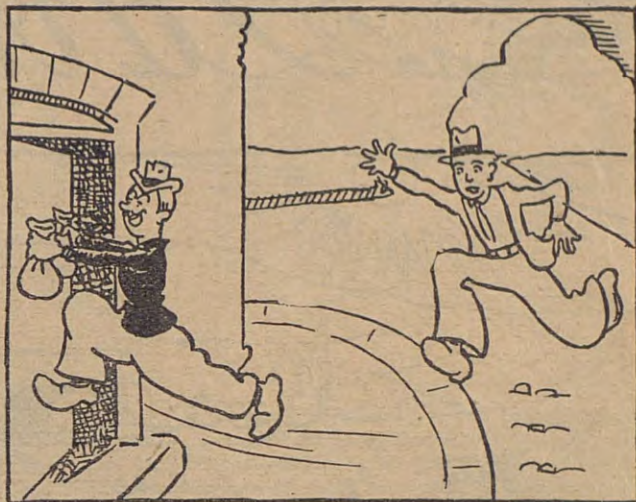
on podien estar millor guardats? Vaig passar un mes a Mallorca sense estar fixo enlloc; així resultava difícil trobar-me, perquè ja comprenia jo que els meus companys em cercarien.

(Continuarà)

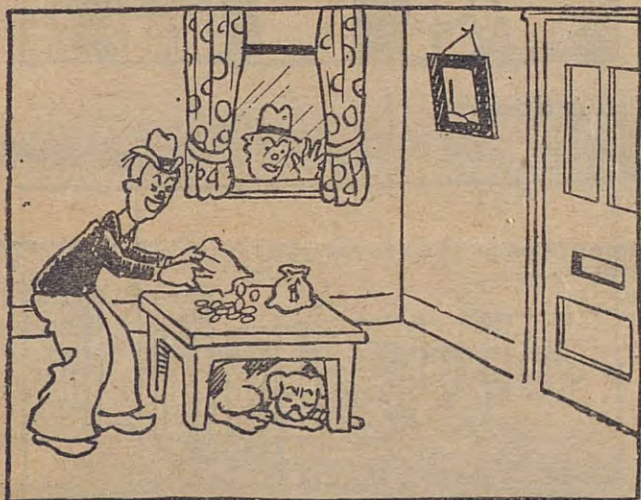
VAL MES ENGINY QUE FORÇA

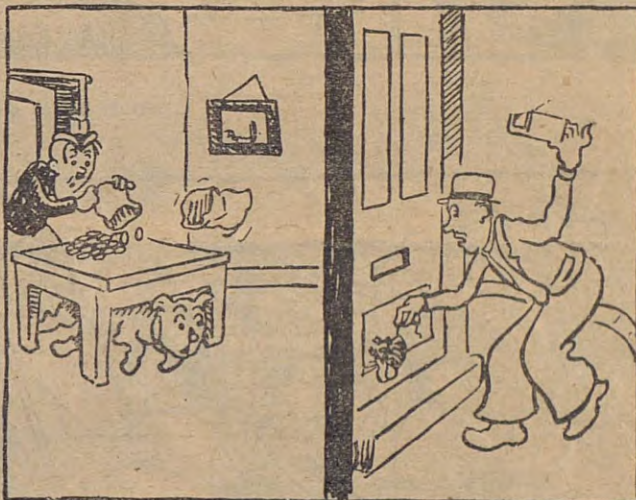
Amb un ticket que ha trobat cobra els quartos d'en Bernat.

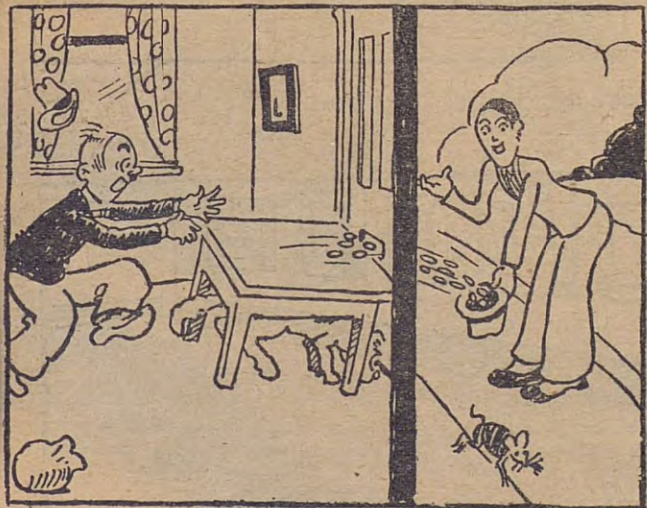
En Bernat que se n'adona l'empaita una bona estona.

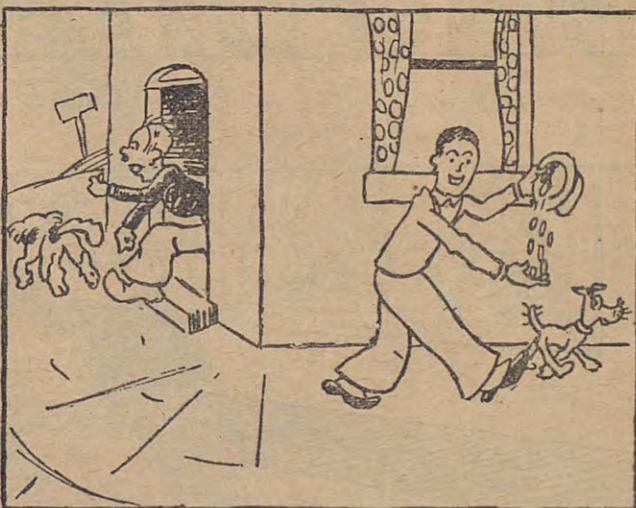
A sa casa s'ha ficat sens notar que és espiat.

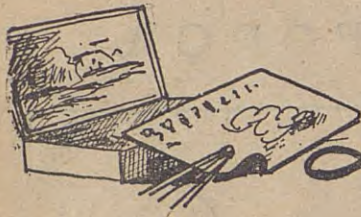
I té una idea genial per recuperà el caba'.

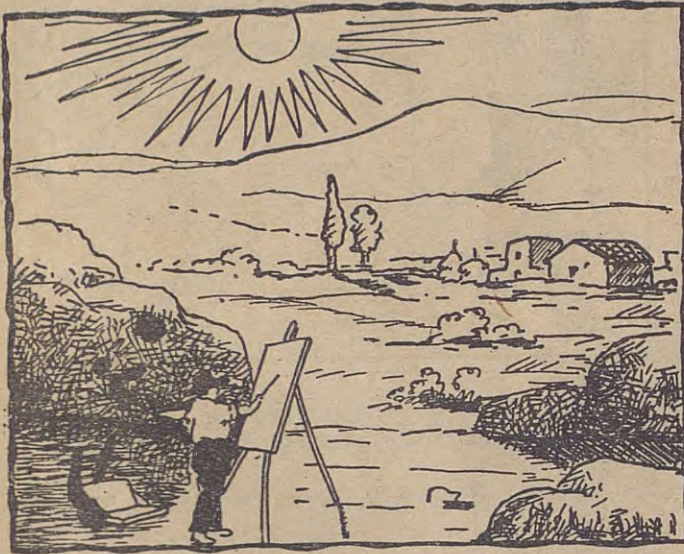
Gràcies al gos ratonè veu com li torna el «calé».

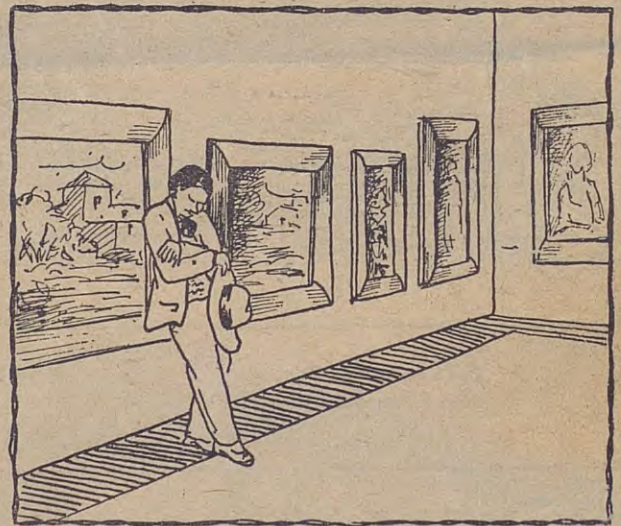
I en Bernat, content sens fi, torna a ser ric a desdì.

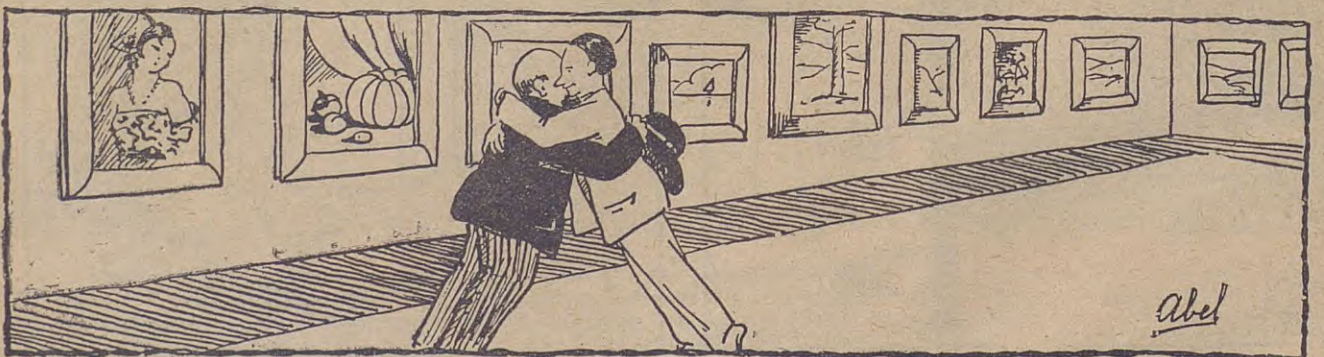
La vida artística

Com sembla que hauria d'ésser

Com és en realitat

Abel

— Ai, Jaume, tu ets l'únic que en aquests moments...

— Sí, home, sí; ja ho saps: els amics són per a les exposicions.

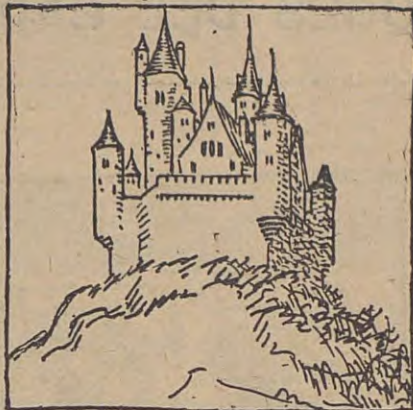
LES HISTÒRIES DE L'ONCLE JOAN

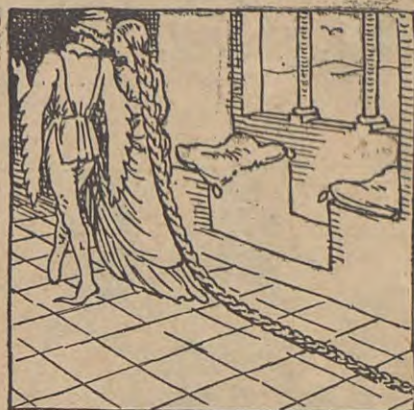
— Avui us explicaré una rondalla meravellosa.

— Però després, oncle, ens hauràs de descobrir la clau de les aparents extravagàncies que segurament tindrà com tenen sempre els contes d'eixa mena.

— Està clar que ho faré. Però no abans que arribi a la «Moralitat». Així el que l'hagi descobert ja per si sol, podrà tenir-se per llest.

A l'edat mitjana hi havia un castell feudal emmarletat i punxegut, al cim d'una roca enasprada. Tenia totes les finestres, xemeneies i teulades que vulgüeu, però en canvi no tenia escala ni portes foranes. Hauríeu donat debades la volta sencera a les muralles sense trobar-hi la més petita obertura.

Eren els propietaris del castell un príncep i una princesa que s'estimaven força, almenys així ho semblava. Ella tenia una cabellera rossa esplèndida. La trena que en feia, no en tenia prou d'arribar-li fins als talons com a la Dama d'Aragó; Continuava arrossegant-se per terra un espai de quatre o cinc metres,

Sense porta, preguntareu, com s'ho feien per sortir? Utilitzaven, a tall d'escala de corda, la magnífica trena de la princesa. A aquest procediment tenia un defecte Solament podia sortir ell. La dolça muller havia de romandre a casa, vigilant sempre, amb la trena a punt per quan el marit tornés.

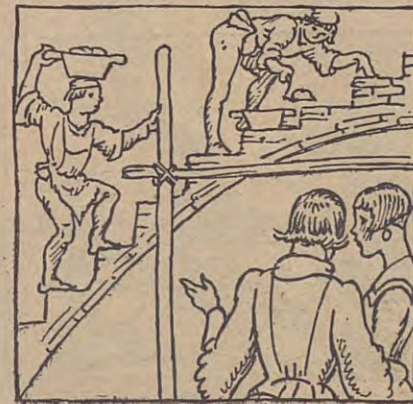
El grandíssim hipòcrita, un cop era fora, canviava els vestits del segle xv per uns altres de moderns. Perquè heveu de saber que la resta del món havia arribat ja als nostres temps, i solament el castell havia quedat endarrerit. I el príncep egoista assistia — ell sol — a les festes mundanes.

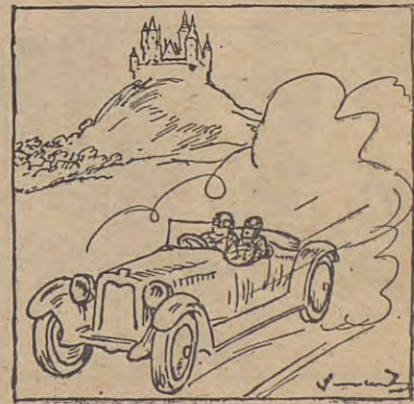
Però un dia, va descuidar-se en una butxaca un periòdic de modes: I la gentil princesa el trobà. I fou gran la seva sorpresa en veure aquelles dames que hi estaven dibuixades, amb aquells vestits tan lògics i poc enganyadors. Ni una sola portava trenes. Totes, totes s'havien tallat els cabells.

La princesa va quedar tan agrada da d'aquella moda, que sense esperar l'endemà, va fer-se tallar la feixuga trena. El príncep de moment va enrabiar-se, però com que en el fons era bo, estimava la princesa i aquesta va quedar més maca que abans, aviat va cedir.

Això sí, va haver de construir escala i porta i en endavant varen sortir tots dos com era de justícia. La princesa va conèixer el món, va poder lluir-hi no solament la seva bellesa sinó també els seus talents, que no eren pocs i la societat hi va guanyar.

I la moralitat? La moralitat és tota feminista: Que no cregui l'home que a ell sol pertoca d'actuar en el món i que les dones, pel sol fet d'ésser-ho, han de quedar-se a casa a fregar plats i apedaçar mitjons. Això seria un esclavatge. Esclavatge que en el meu conte està simbolitzat per la llarga i feixuga trena.

LES OQUES DEL CAPITOLI

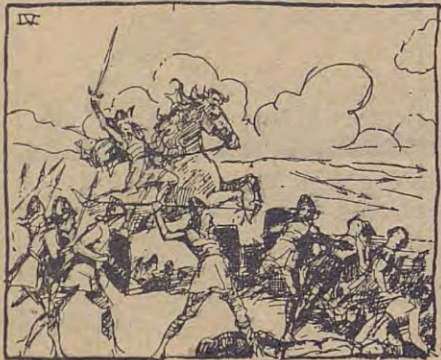
I
Als Gals, habitants del bosc
més amagat i més fosc
que a les Gàl·lies hi havia,
els va agafar la mania
de cercar un nou país
pensant trobà un paradís.

II
En camí es varen posar
i els Alps varen travessar
davallant cap a la Itàlia,
terra millor que la Gàl·lia,
desitjant menjà a trompons
caneloni i macarrons.

III
Els Romans, que ho van saber,
la guerra els volgueren fer.
Tots es vesteixen, alegres,
les seves camises negres,
i amb els còsuls al davant
cap a la guerra se'n van.

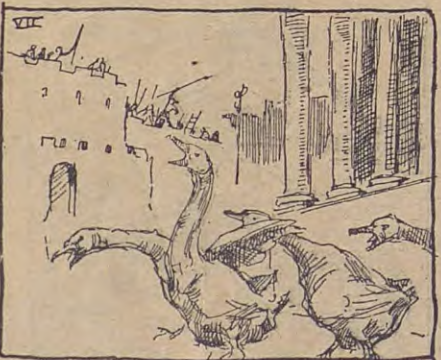
IV
Però aquells gals eren tants,
que vanceren els romans
només que amb quatre galetes.
Totes les legions desfetes
fugiren amb ansietat
a amagar-se a la ciutat.

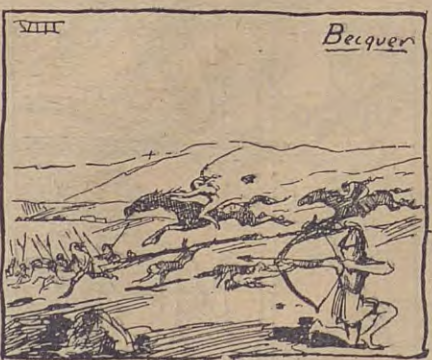
V
Un cop alif es van posar
de pressa a fortificar
per tal que els ferotges gals
no poguessin asaltà'ls.
Però els gals voltaren Roma
sens deixar sortí un sol home.

VI
Una nit, al Capitoli
la guàrdia, vora el llum d'oli,
va començar-se a ensopir
i als gals no varen sentir
que amb una escala de gat
pujaven l'emmurallat.

VII
Però unes oques sagrades,
pel soroll avalotades,
engegaren tal mec! mec!
que els sentinelles, ja ho crec
que es despertaren corrent
i cridaren a la gent!

VIII
Tots els romans acudiren,
i als gals tan fort investiren
que els varen fer recular
i el setge els van fè aixecar.
i fugir escorreguts
cap als seus boscos sorruts.

IX
L'avors el poble romà
grans festes va celebrà
per festejar la victòria.
Les oques (*sic transit gloria!*)
en un festí deliciós
se les van menjà amb arròs!

FANTASMA EN VENDA

La notícia caigué com una bomba en mig de la redacció de «L'Eco de la Nit», diari famós per les seves informacions polítiques i sensacionals.

- Diuen que és cert i comprovat.
- Ha estat vist ja tres vegades.
- No deixa lloc a dubtes!

En efecte, la notícia semblava certa i indubtable: Al castell de Rocapelada havia aparegut un fantasma tres vegades seguides!

La mort del comediant

- Pobret! ha mort de mal de pedra.
- Patia del fetge?
- No, va ésser una pedra que li van tirar des del públic.

«L'Eco de la Nit» decidí trametre al castell per a fer la informació, el més espavilat dels seus reporters, per tal de poder donar al públic la notícia ben depurada i ben comentada.

El repòrter, abans de començar la informació al lloc mateix del succés, es procurà tots els detalls que pogué i va venir en coneixement de què el castell de Rocapelada després d'haver pertangut llargs segles a la família dels barons de Pelarroques havia estat venut feia poc a un noble italià anomenat Presto el qual l'havia restaurat molt lleugerament, conservant-li el caràcter de vella fortalesa feudal.

I quan hi estigué ben instal·lat, i havia preparat una recepció general d'amics i parents en el castell, haví començat d'aparèixer el fantasma que féu allunyar tots els parents i amics amb l'excepció de Mr. Kapycua, un

millionari ianqui molt amic del misteri i de la intriga, que romania al costat del signor Presto i havia assistit a totes tres aparicions del fantasma.

Provint d'aquests antecedents, el repòrter prengué el tren cap a Vilapelada i d'allà una tartana fins al castell.

El castell de Rocapelada estava assetjat per un exèrcit de taaners que de totes passades volien veure el fantasma. El majordom del signor Presto tenia gran feina a impedir-los el pas. Les seves ordres eren estrictes perquè el signor Presto tenia por d'una invasió de gent a veure el fantasma i que en aparèixer aquest no hi hagués un pànic amb desgràcies.

Però el repòrter sabé manejar tan bé els havans que portava, que el majordom el deixà passar sense dificultat.

A dins la gran sala del castell trobà el signor Presto i míster Kapycua asseguts en amples sillons vora la llar de foc.

— He vingut per entreviuar el fantasma — digué el repòrter.

— Sumament interessant — féu míster Kapycua. — Ocasió única. Baixarà aviat Mai diu res. Periodista potser ho logri.

— Em té realment preocupat — féu el signor Presto. — Dos mesos ha que vaig comprar el castell i ara, té! l'hauré de deixar perquè el fantasma me'n treu. Us agrairé que el feu parlar.

— Si deixeu castell, compro — exclamà míster Kapycua. — Molt interessant. Castell amb fantasma. Amèrica no en té. Traslladaré pedres i fantasma a Nova-York. Gran èxit.

— Aaa... aaaa!... aaaa su... urt! — exclamà el signor Presto, trem lant. — Venc, venc el castell, si el vol.

— Comprovat fantasma legítim quatre vegades. Compro. Dos milions dòlars — digué míster Kapycua.

En efecte, el fantasma era allà al mig de la sala, vagament fosforescent. A través d'ell es veien les coses. Era com una glassa impalpable.

— Qui ets i què vols? — li demanà el reporter, llapis en mà.

El fantasma no respongué.

— Digues. Per què vénis?

Cap resposta.

— Vejant de prop si em contestes.

— I avençam cap a ell anà per agafarlo, però la visió desaparegué, fosa.

— En efecte, és un fantasma real — digué el signor Presto.

El repòrter se'l mirà fixament.

— Signor Presto, a vostè el conec.

— A mi? De què?

— D'un dia que va obtenir un gran èxit al teatre Voivoi amb una sessió de jocs de mans.

— En efecte. Sóc un prestidigitador retirat.

— I el número de més sensació era l'aparició d'un fantasma.

— Miri, si calla li donaré deu mil duros — féu el signor Presto, en veu baixa.

Però ja míster Kapycua ho havia sentit.

— Vostè prestidigitador? Fa aparèixer fantasma amb trampa? Per què?

Perquè vostè em compri el castell — féu el signor Presto, avergonyit.

— Vaig sentir dir que li plaiten els misteris i volia fer un bon negoci.

— Es igual. Compro castell. Dos milions. El llogo a vostè. Durem castell a Nova-York. Vostè hi viurà. Cada dia farà sortir fantasma. Gran èxit, gran negoci. Deu dòlars entrada per veure fantasma. Cua cada dia.

— I ara que sortiu de la presó, quins plans teniu pel pervindre?

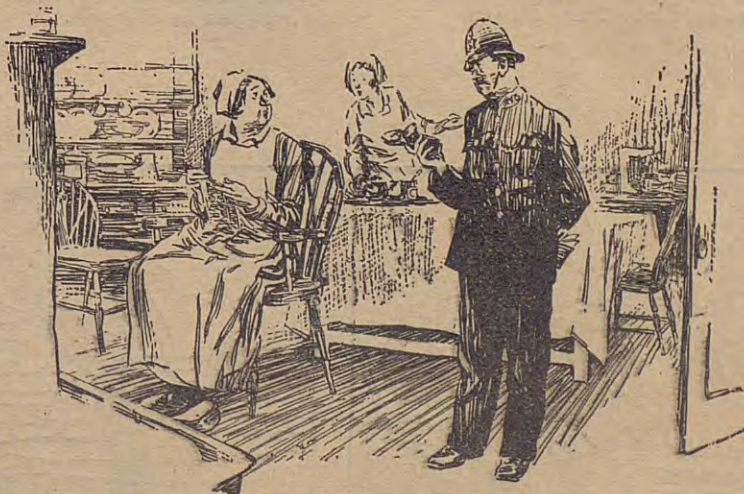
— Vull obrir una joieria.

— Ja teniu capital?

— No, tinc una clau falsa.

— Què més hi ha a l'aigua de mar, després de la sal?

— Peixos.

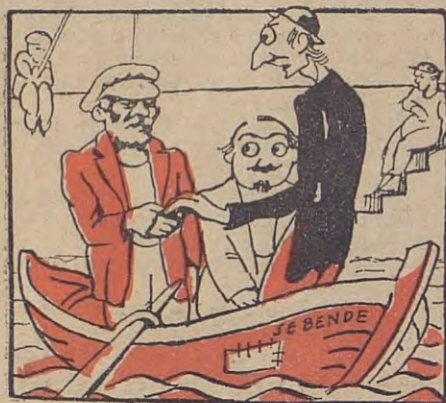
El guàrdia investigant un robatori: — Sabria dir-me de qui és aquesta sabateta?

Cuïnera: Per quí m'ha pres? Per la Ventafocs?

(De The Passing Show)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

En un naufragi imponent
fan un heroic salvament.

A un pescador retirat
la barqueta li han comprat.

— Per un ral, passeig amb barca
per un ral, qui no s'embarca!

Han embarcat molta gent
i remen pensament.

Però en retornar a port
comença a bufar un vent fort.

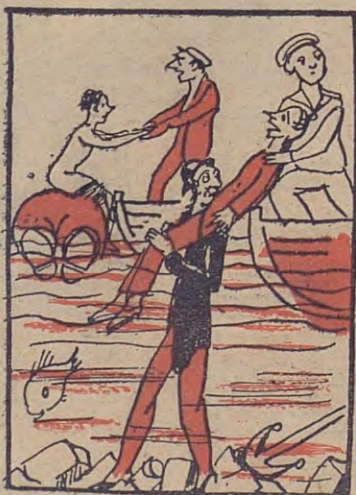
I quan menys s'ho han pensat
la barqueta ha cabussat.

En Baliga com que és llarg
està dret al fons del mar.

En Balaga fa de boia
i amb ell molta gent s'apoa.

Entre tots dos feliçment
duen fins al moll la gent.

I del port l'autoritat
ara els ha condecorat.

TONI